

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 20C/98/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616207682
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2020:5616207682.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš - sudca JUDr. Daniel Marcián v spore žalobcu J. Y., nar. XX. X. XXXX, bytom Y. Č.. XX, zastúpeného J. J. L., nar. X. XX. XXXX, bytom Š. Č.. XXX/X, V. proti žalovanému Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova č. 2, Bratislava, o zaplatenie sumy 2.141,48 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.141,48 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.141,48 eur od 23. 11. 2016 do zaplatenia, to všetko v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnom rozsahu konanie zastavuje.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o konkrétnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou z 31. 10. 2016 (faxom a v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu - mailom) doručenu na tunajší súd 31. 10. 2016 a následne podľa § 125 ods. 2 Civilného sporového poriadku doručenej v listinnej podobe 10. 11. 2016, sa žalobca domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 2.141,48 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne za obdobie od 1. 1. 2014 do zaplatenia. Tento žalobný návrh odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ Liptovský Mikuláš, ČVS: ORP-100/OVK-LM-2011 zo 4. 4. 2011 mu bolo vznesené obvinenie pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Následne rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn.: 3To 110/2013 z 31. 10. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 31. 10. 2013, bol žalobca oslobodený spod obžaloby pre skutok, ktorým mal spáchať prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona tým, že od presne nezisteného dňa v roku 2005 do 18. 4. 2011 aj napriek opakovaným ústnym a písomným žiadostiam odmietal svojej sestre Q. T. a jej deťom T. T. a S.. I. P., Y.. odovzdať kľúč od vstupných dverí do rodinného domu č. XX v obci Y., zapísaného na liste vlastníctva č. XXX, k.ú. Y., ktorého boli menovaní podielovými spoluvlastníkmi a taktiež im odmietal vydať kľúč od ďalšej vstupnej bráničky, ktorú vystaval v presne nezistenú dobu v roku 2005 za pôvodnou vstupnou bránou vedúcou na pozemky prináležiace k tomuto domu a týmto podielovým spoluvlastníkom bránil v užívaní tohto rodinného domu, pretože tento skutok nie je trestným činom. Nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu v trestnom konaní bola žalobcovi spôsobená škoda spočívajúca v trovách jeho obhajoby (advokátom) vo výške 2.141,48 eur podľa priloženého vyúčtovania úkonov právnej pomoci z 20. 12. 2013 za obdobie od prevzatia obhajoby (15. 9. 2011) do právoplatného skončenia trestného stíhania (30. 10. 2013.) Trestné stíhanie, ktoré sa voči nemu viedlo od 4. 4. 2011

do 31. 10. 2013 bolo od začiatku nedôvodné, pretože ostatní spoluvlastníci rodinný dom neužívali a preto žalobca nemohol naplniť znaky skutkovej podstaty uvedeného trestného činu. Napriek tomu bol žalobca obvinený, bola na neho podaná obžaloba a následne bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn.: 2T 6/2012 z 24. 6. 2013.

2. V písomnom vyjadrení k žalobe z 23. 11. 2016 doručeného na tunajší súd 28. 11. 2016 žalovaný uviedol, že v danej veci neeviduje predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. a navrhol žalobu odmietnuť.

3. V písomnom vyjadrení k žalobe z 30. 11. 2016 doručenom na tunajší súd 30. 11. 2016 žalovaný namietol pasívnu vecnú legitimitáciu Slovenskej republiky v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z, pričom poukázal na to, že rozhodnutia vydávané v trestnom konaní podľa § 199, § 206 a § 234 Trestného poriadku majú výlučne procesný charakter. Prvým meritórnym rozhodnutím vo veci bol až neprávoplatný rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 24. 6. 2013, sp.zn.: 2T/6/2012, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo stíhaného skutku. Prokurátor zodpovedá za zákonnosť prípravného konania, teda za tú časť trestného konania, ktorá skončila podaním obžaloby na súd. Posúdenie, či prípravné konanie bolo realizované v súlade s právnym poriadkom, či podaná obžaloba bola dôvodná prináleží súdu. Prvostupňový súd pritom s poukazom na vyhlásený odsudzujúci rozsudok nevzhladol v prípravnom konaní ako celku porušenie zákona, čo vylučuje pasívnu vecnú legitimitáciu Slovenskej republiky, v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR. Generálna prokuratúra SR nemôže byť pasívne vecne legitimovaná tým, kde postup prokurátora bol v prípravnom konaní vyhodnotený súdom ako súladný so zákonom. Žalovaný nesúhlasil s dôvodmi oslobodzujúceho rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. 10. 2013, sp.zn.: 3To/110/2013, pričom na preukázanie jeho nesprávnosti argumentoval poukazom na neprávoplatné rozhodnutie prvostupňového (trestného) súdu a okolnosťou, že ostatní spoluvlastníci sa museli na civilnom súde domáhať žalobou zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Uznesenie o vznesení obvinenia umožňuje orgánu činnému v trestnom konaní vykonať dokazovanie v rozsahu potrebnom na jeho rozhodnutie, ide o procesné rozhodnutie otvárajúce proces dokazovania v rozsahu použiteľnom v súdnom konaní a môže byť nezákonné iba ak orgán činný v trestnom konaní, ktorý ho vydáva nerešpektuje požiadavky zákonodarcu uvedené v § 206 Trestného poriadku. Za danej skutkovej a dôkaznej situácie nebol možný iný postup ako vzniesť voči žalobcovi obvinenie. Ani odvolací súd nekonštatoval, že by ku konaniu kladenému žalobcovi za vinu nebolo došlo a že sa ho nedopustil žalobca, dospel len k záveru, že konanie žalobcu nenapĺňa znaky trestného činu. Na záver žalovaný namietol určitosť žaloby, nakoľko žalobca nekonkretizoval, ktorým rozhodnutím, resp. akým nesprávnym úradným postupom mu mala byť spôsobená škoda. Trestné stíhanie nie je rozhodnutím, je štádiom trestného konania. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, pričom takéto rozhodnutie, resp. úradný postup žalobca v žalobe prakticky nešpecifikoval. Na základe uvedeného žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

4. S účinnosťou k 19. 12. 2016 došlo na základe Dodatku č. 21 k rozvrhu práce tunajšieho súdu na rok 2016 k zmene zákonného sudcu z JUDr. Ivany Michalíkovej (Stehlíkovej) na JUDr. Daniela Marciána.

5. Uznesením tunajšieho súdu z 21. 2. 2017, č.k.: 20C/98/2016 - 45 bol žalobca vyzvaný, aby v určenej lehote odstránil vady spočívajúce v nedostatočnom opísaní rozhodujúcich skutočností, z ktorých žalobca vyvodzuje svoj nárok, najmä v neuvedení konkrétneho orgánu verejnej moci, ktorého činnosť žalobca napáda, a tiež v neuvedení, či podaniu žaloby na súde predchádzalo obligatórne predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. s orgánom príslušným podľa § 4 tohto zákona, s tým, že pre prípad, ak by podaniu žaloby takéto predbežné prerokovanie nároku nepredchádzalo, bol žalobca týmto uznesením tiež vyzvaný, aby v určenej lehote odstránil takýto nedostatok procesnej podmienky, a to podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne, pričom túto skutočnosť aj v určenej lehote preukázal. Spolu s týmto uznesením ako prvým procesným úkonom vo vzťahu k žalobcovi bolo doručené aj potvrdenie o pridelení tejto veci novému sudcovi.

6. Uznesením tunajšieho súdu z 25. 4. 2017, č.k.: 20C/98/2016 - 59 bola žaloba ako neúplné podanie odmietnutá podľa § 129 ods. 3 Civilného sporového poriadku, nakoľko žalobca v určenej lehote nevyhovel výzve súdu z 21. 2. 2017 a nedoplnil požadované údaje, pre ktoré nebolo možné v konaní

pokračovať. Z dôvodu hospodárnosti a rýchlosti konania bolo spolu s uznesením o odmietnutí žaloby z 25. 4. 2017 žalobcovi doručované aj oznámenie súdu z 24. 4. 2017, ktorým bolo žalobcovi oznámené, že jeho žiadosti o predĺženie sudcovskej lehoty určenej v uznesení z 21. 2. 2017 sa nevyhovuje, pričom súd uviedol aj dôvody tohto postupu (obsahovalo odôvodnenie.) Súd z dôvodu hospodárnosti použil formu obyčajného oznámenia (a nie rozhodnutia), nakoľko proti rozhodnutiu o nepredĺžení sudcovskej lehoty by aj tak nebol prípustný žiadny opravný prostriedok, čím mal za to, že tak nemôže dôjsť k žiadnemu relevantnému zásahu do práv žalobcu. Pokiaľ ide o poukaz žalobcu na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 6. 7. 20111, sp.zn.: 2Sžo 200/2010, ktoré vyžadovalo pre takéto oznámenie formu rozhodnutia (nie prípisu), treba povedať, že toto uznesenie vychádzalo z Občianskeho súdneho poriadku podľa ktorého bolo odvolanie proti uzneseniu o nepredĺžení lehoty prípustné (na rozdiel od úpravy v Civilnom sporovom poriadku, ktorá sa vzťahovala na tento prípad.) Vzhľadom na to, že žalobca mal podľa § 129 ods. 4 Civilného sporového poriadku možnosť odstrániť vady žaloby ešte v odvolacej lehote 15 dní od doručenia uznesenia o odmietnutí žaloby, mal súd (pri rešpektovaní zásady rýchlosti a hospodárnosti konania) za to, že ak oznámenie o nepredĺžení lehoty bude doručené žalobcovi spolu s uznesením o odmietnutí žaloby nemôže dôjsť k žiadnemu relevantnému zásahu do práv žalobcu. V rámci plynutia tejto 15 dňovej lehoty by mal totiž žalobca dostatočný priestor spracovať informáciu vyplývajúcu z oznámenia o nepredĺžení lehoty a súčasne doplniť požadované údaje v zmysle predchádzajúcej výzvy súdu. Preto tiež neobstojí argumentácia žalobcu poukazujúca na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 6. 7. 20111, sp.zn.: 2Sžo 200/2010, ktoré sa týka skutkovo odlišnej situácie, kedy jednak v rámci napadnutého postupu súd nižšej inštancie vôbec neoznámil žiadateľovi, či mu predlžuje sudcovskú lehotu na doplnenie opravného prostriedku alebo nie (v danom prípade však došlo k doručeniu oznámenia o nepredĺžení lehoty), a kedy po vyhlásení rozhodnutia o odmietnutí opravného prostriedku už žiadateľ nemal možnosť napraviť svoju chybu (na rozdiel od tohto prípadu, kedy tak mohol žalobca podľa § 129 ods. 4 CSP urobiť ešte v 15 dňovej odvolacej lehote proti uzneseniu o odmietnutí žaloby.)

7. Uznesením Krajského súdu v Žiline z 30. 11. 2017, sp.zn.: 11Co/247/2017 bolo (na základe odvolania žalobcu) uznesenie tunajšieho súdu z 25. 4. 2017, č.k.: 20C/98/2016 - 59 (o odmietnutí žaloby) zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Odvolací súd toto rozhodnutie odôvodnil tým, že oznámenie o predĺžení lehoty bolo doručované žalobcovi súčasne s uznesením o odmietnutí žaloby, čím mu došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, a teda správne mala byť žalobcovi najprv doručená (samostatne) iba informácia o nepredĺžení lehoty, a až následne (po uplynutí určitého času) mu malo byť ešte (osobitne) doručené uznesenie o odmietnutí žaloby. Druhým dôvodom zrušenia napadnutého uznesenia bola skutočnosť, že tunajší súd nemal žalobcovi poskytnúť informáciu o nepredĺžení lehoty formou obyčajného oznámenia (prípisu), ale táto informácia mala mať formu rozhodnutia. Odvolací súd na podporu svojej argumentácie poukázal na žalobcom uvedené uznesenie Najvyššieho súdu SR z 6. 7. 20111, sp.zn.: 2Sžo 200/2010.

8. V rámci písomných vyjadrení strán sporu pred predložením odvolania žalobcu proti uzneseniu tunajšieho súdu z 25. 4. 2017, č.k.: 20C/98/2016 - 59 (o odmietnutí žaloby) na odvolací súd sa však strany sporu (napriek tomu, že to nebolo vôbec predmetom procesného uznesenia o odmietnutí žaloby) z vlastnej iniciatívy vyjadrovali aj k meritu veci (prítom sa správne mali vyjadrovať výlučne k dôvodom odmietnutia žaloby.) Hoci to nebolo z hľadiska posúdenia napadnutého procesného uznesenia v odvolacom konaní relevantné, tunajší súd (v snahe vyhnúť sa formalistickému prístupu) tieto vyjadrenia vo veci samej zohľadnil neskôr v rámci rozhodovania vo veci samej.

9. V rámci odvolania žalobcu proti uzneseniu tunajšieho súdu z 25. 4. 2017, č.k.: 20C/98/2016 - 59 (o odmietnutí žaloby), doručenému na tunajší súd mailom 24. 5. 2017 a následne podľa § 125 ods. 2 CSP v listinnej podobe 2. 6. 2017, sa žalobca ešte (správne) vyjadroval len k dôvodom tohto procesného uznesenia a neuvádzal v ňom žiadne vyjadrenia vo veci samej.

10. Žalovaný však vo vyjadrení (k odvolaniu voči procesnému rozhodnutiu) doručenému na tunajší súd 12. 7. 2017 (už k veci samej) doplnil, že predpokladom pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia je dostatočne odôvodnený záver (vyššia miera dôvodnosti), pričom toto uznesenie len otvára proces dokazovania v rozsahu použiteľnom pre neskoršie rozhodnutia, čím odmietol tiež námietky žalobcu, že toto uznesenie neobsahovalo všetky náležitosti. S vykonaným dokazovaním sa je možné vysporiadať až v závere prípravného konania. V neprospech prokurátora prítom nemôže byť okolnosť, že obžaloba prokurátora v konaniach, kde bolo vykonávané skrátené vyšetrovanie neobsahuje odôvodnenie. Žalovaný sa tiež vyjadroval k žalobcovej námietke dĺžky skráteného vyšetrovania, ktorú

odôvodnil objektívnymi okolnosťami a poukazom na to, že ide o poriadkovú lehotu a zásadu prezumpcie nevinu. Vo zvyšnom rozsahu v tomto podaní žalovaný len opakoval svoje vyššie uvedené vyjadrenia.

11. Žalobca v odvolacej replike doručenej na tunajší súd mailom 24. 8. 017 a následne podľa § 125 ods. 2 CSP v listinnej podobe 4. 9. 2017 (k veci samej) doplnil, že Okresná prokuratúra Liptovský Mikuláš vykonávala dozor nad dodržiavaním zákonnosti v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-100/OVK-LM-2011, a teda prokuratúra je tým subjektom ktorý pochybil. Uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia neobsahuje žiadne konkrétne odôvodnenie, je nepreskúmateľné, z čoho vyplýva, že vyšetrovateľ nemohol mať dostatočne odôvodnený záver, že žalobca spáchal predmetný trestný čin, a preto ho mal prokurátor v rámci vlastnej prieskumnej činnosti zrušiť ihneď potom ako mu bolo doručené. Prokurátor tak podľa žalobcu nepostupoval vzhľadom na to, že poškodení boli v blízkom príbuzenskom vzťahu s náčelníkom Mestskej polície v Liptovskom Mikuláši. Prokurátor následne podal na žalobcu obžalobu. Navyše v tejto trestnej veci sa síce formálne vykonávalo skrátene vyšetrovanie, ale v skutočnosti šlo o vyšetrovanie, a preto mala byť podaná obžaloba s odôvodnením. Z trestného spisu nevyplývajú žiadne objektívne dôvody, prečo vyšetrovateľ viacnásobne prekročil 2 mesačnú lehotu na skončenie vyšetrovania podľa § 203 ods. 2 Trestného poriadku. S nedodržaním lehôt síce nespája Trestný poriadok žiadne dôsledky, ale môžu byť považované za nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. 10. 2013, sp.zn.: 3To/110/2013, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že stíhaný skutok nie je trestným činom vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní ani súd prvej inštancie si neuvedomili ústavnoprávny rozmer ochrany vlastníckeho práva a nedotknuteľnosti obydlia. V spornom období užíval rodinný dom č. XX, v obci Y. iba žalobca a ostatní spoluvlastníci ho neužívali, a preto žalobca nemohol svojím konaním naplniť znaky skutkovej podstaty prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Žalobca tiež spochybnil oprávnenie Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš zastupovať žalovaného v tomto konaní vzhľadom na to, že mu neboli predložené príslušné plnomocenstvá, resp. poverenia v tomto smere, a preto sa dožadoval, aby súd na jej vyjadrenie v tomto konaní neprihliadal a vytkol súdu, že nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie. Vo zvyšnom rozsahu v tomto podaní žalobca len opakoval svoje vyššie uvedené vyjadrenia.

12. V odvolacej duplike doručenej na tunajší súd v listinnej podobe 6. 10. 2017 a 9. 10. 2019 v elektronickej podobe autorizovanej podľa osobitného predpisu žalovaný (k veci samej) uviedol, že prvým a výlučným meritorným rozhodnutím, ktoré bolo v trestnej veci žalobcu vydané bol neprávoplatný prvostupňový rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 24. 6. 2013, sp.zn.: 2T/6/2012. Uznesenie o vznesení obvinenia je rozhodnutím procesnej povahy otvárajúcim postupnosť dokazovania v trestnom konaní. Nepochybila Okresná prokuratúra Liptovský Mikuláš. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia boli pre taký postup splnené všetky zákonné a procesné požiadavky. Nie procesné rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní, ale meritorne rozhodnutie Okresného súdu Liptovský Mikuláš bolo v predpísanom konaní zrušené. Žalovaný odmietal právny názor žalobcu ktorý popieral vlastnícke právo ostatných spoluvlastníkov a staval ich do horšej pozície oproti inému spoluvlastníkovi. Bez prekonania odporu žalobcu nemohli ostatní spoluvlastníci vec riadne užívať. Čo sa týka poverenia prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš na zastupovanie žalovaného v predmetnej veci, tak písomná plná moc mu bola udelená ako generálna, preto nemôže byť založená v súdnom spise. Žalovaný tiež odmietol, že neskončenie skrátene vyšetrovania v lehote uvedenej v § 203 ods. 2 Trestného poriadku je spôsobilé viesť k následku uvedenému v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., pretože tento zákon spája prípadný negatívny následok v tomto smere s konkrétnym procesným úkonom alebo rozhodnutím pre ktorý je v zákone určená príslušná lehota. Skrátene vyšetrovanie je pritom súborom procesných úkonov a iné ako meritorne rozhodnutie v trestnom konaní nemôže byť relevantným podkladom pre úspešné uplatňovanie nároku na náhradu škody. Trestný poriadok pritom nepredpisuje pre jednotlivé procesné úkony žiadne lehoty. Vykonávanie úkonov trestného konania nie je pritom výlučne závislé od vôle a činnosti orgánu činného v trestnom konaní, ale závisí od viacerých okolností. Kedy sa vykonáva skrátene vyšetrovanie a kedy vyšetrovanie ustanovuje Trestný poriadok a prečin sa objasňuje v skrátenom vyšetrovaní a obžaloba potom nemusí obsahovať odôvodnenie. Vo zvyšnom rozsahu v tomto podaní žalovaný len opakoval svoje vyššie uvedené vyjadrenia.

13. V písomnom vyjadrení doručenom na tunajší súd 22. 12. 2017 v listinnej podobe a súčasne aj v elektronickej podobe s autorizáciou podľa osobitného predpisu žalovaný poukázal na to, že žalobca v konaní uplatnený nárok podľa § 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z.z. predbežne neprerokoval. Pokúsil sa tak urobiť až dodatočne, avšak neúspešne, pretože jeho nárok bol vyhodnotený ako premlčaný podľa §

19 zákona č. 514/2003 Z.z. Vzhľadom na uvedené neboli splnené všetky procesné požiadavky, pričom ide o nedostatok odstrániteľný. Vo zvyšnom rozsahu v tomto podaní žalovaný len opakoval svoje vyššie uvedené vyjadrenia.

14. Uznesením tunajšieho súdu z 26. 4. 2018, sp.zn.: 20C/98/2016 nebolo žiadosti žalobcu z 28. 3. 2017 o predĺženie lehoty na odstránenie vád žaloby určenej v uznesení tunajšieho súdu z 21. 2. 2017, č.k.: 20C/98/2016 - 45 o ďalších 15 kalendárnych dňí vyhovené. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25. 5. 2018.

15. Uznesením tunajšieho súdu z 20. 7. 2018, sp.zn.: 20C/98/2016 bolo zastavené konanie podľa § 161 ods. 3 Civilného sporového poriadku pre neodstránenie (odstrániteľnej) procesnej podmienky v lehote určenej v uznesení tunajšieho súdu z 21. 2. 2017, teda pre nepodanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na príslušnom orgáne v súdom určenej lehote (k jej podaniu došlo až o 4 mesiace po uplynutí tejto lehoty.) Súd mal za to, že keď žalobca pred podaním žaloby vôbec nepožiadaval o predbežné prerokovanie nároku na príslušnom orgáne (hoci to zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne vyžaduje) a dokonca ani po judikatúrou vytvorenej koncepcii poučenia a výzvy zo strany súdu na odstránenie tohto nedostatku žalobca v určenej lehote (ktorú prekročil viac ako osemnásobne) nepodal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bolo správne zastaviť predmetné konanie. Vzhľadom na uvedené súd mal za to, že nie sú žiadne pochybnosti o splnení tejto procesnej podmienky.

16. Uznesením Krajského súdu v Žiline z 28. 3. 2019, sp.zn.: 11Co/231/2018 bolo (na odvolanie žalobcu) uznesenie tunajšieho súdu o zastavení konania z 20. 7. 2018 zrušené a vec bola znovu vrátená prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Toto rozhodnutie odvolací súd odôvodnil tým, že súdom prvej inštancie vytykaný nedostatok žaloby bol žalobcom nakoniec odstránený pred vydaním rozhodnutia súdu prvej inštancie (o zastavení konania.) V danom prípade síce nedošlo k odstráneniu vady žaloby v súdom určenej lehote, avšak táto lehota je len sudcovskou lehotou, ktorá má len poriadkový charakter. V pochybnostiach ohľadne splnenia procesných podmienok pritom súd nemôže konanie zastaviť, ale musí riešiť vec pozitívne, teda vec prejednať.

17. V rámci odvolania žalobcu voči procesnému uzneseniu o zastavení konania z 20. 7. 2018 (zase) došlo k uvádzaniu (aj) argumentácie vo veci samej, hoci predmetom odvolacieho konania mali byť len dôvody, pre ktoré došlo k zastaveniu konania. Aj v tomto prípade však súd (v snahe vyhnúť sa formalistickému prístupu) tieto vyjadrenia (vo veci samej) zohľadnil v rámci neskoršieho rozhodovania vo veci samej.

18. V rámci tohto odvolania doručeného na tunajší súd mailom 24. 8. 2018 a následne podľa § 125 ods. 2 CSP v listinnej podobe 3. 9. 2018 žalobca (k veci samej) doplnil, že nárok na náhradu škody, ktorá bola spôsobená začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začalo trestného stíhania na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Ak voči občanovi nemalo byť trestné stíhanie vedené, utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú. Právny štát má niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov. Rozhodovanie súdov sa ustálilo na právnom názore, že ten proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991.) Vo zvyšnom rozsahu v tomto podaní žalobca len opakoval svoje vyššie uvedené vyjadrenia.

19. Na rozdiel od postupu súdu po podaní odvolania žalobcom voči uzneseniu o odmietnutí žaloby z 25. 4. 2017, odvolanie žalobcu voči uzneseniu o zastavení konania z 20. 7. 2018 nebolo doručované žalovanému na vyjadrenie a ani následne na odvolaciu repliku a dupliku. K tomuto rozdielnemu prístupu súd na vysvetlenie uvádza, že z ustanovenia § 167 ods. 1 CSP vyplýva, že súd doručuje žalobu na vyjadrenie žalovanému až vtedy, ak neodmietol žalobu podľa § 129 CSP alebo nerozhodol o zastavení konania. V danom prípade však súd najprv odmietol žalobu podľa § 129 CSP a po zrušení tohto uznesenia odvolacím súdom ďalším uznesením zastavil konanie podľa § 161 ods. 3 CSP, a preto v tomto štádiu konania (ešte) nebolo na mieste doručovať žalobu žalovanému na vyjadrenie.

Predchádzajúca zákonná sudkyňa dala pokyn na takýto úkon preto, že zrejme považovala žalobu za úplnú. Zmenou zákonného sudcu však došlo aj k zmene právneho názoru v tomto smere a nový sudca nebol viazaný predbežným právnym posúdením a procesným postupom predchádzajúcej sudkyne, keďže nesie vlastnú zodpovednosť za vedenie konania. Vzhľadom na to, že do vydania uznesenia o zastavení konania z 20. 7. 2018 nemala byť podľa § 167 ods. 1 CSP žaloba doručovaná žalovanému, a teda tento ani nemal mať žiadnu vedomosť o prebiehajúcom konaní, logicky mu nemalo byť ani doručované uznesenie o odmietnutí žaloby z 25. 4. 2017 a následné uznesenie o zastavení konania z 20. 7. 2018, a teda ani odvolania žalobcu (voči týmto procesným uzneseniam) na vyjadrenie. Prítom aj podľa § 373 ods. 3 CSP súd prvej inštancie doručí odvolanie ostatným subjektom na vyjadrenie len vtedy, ak ide o rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutím vo veci samej je však len rozhodnutie, v ktorom sa súd meritórne zaoberá uplatneným nárokom, pričom žalobou uplatnený nárok posudzuje podľa hmotného práva (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. 8. 2018, sp.zn.: 1Obdo/14/2018.) Keďže procesné rozhodnutie o odmietnutí žaloby alebo zastavení konania podľa § 161 ods. 3 CSP nie je rozhodnutím vo veci samej (neposudzuje sa vec podľa hmotného práva), aj preto (podľa § 373 ods. 3 CSP) nebolo potrebné doručovať odvolania žalobcu voči týmto procesným uzneseniam žalovanému na vyjadrenie (a tým logicky ani na následnú dovoláciu repliku a dupliku.) V prípade odvolania žalobcu voči uzneseniu o odmietnutí žaloby z 25. 4. 2017 sa tak však bohužiaľ stalo. Uvedené procesné pochybenie však nemohlo nijako zasiahnuť do práv strán sporu, len im (a to v rovnakej miere) poskytlo nadštandardný priestor na prezentáciu svojich názorov a prostriedkov procesnej obrany a útoku (ktorú možnosť strany aj bohato využili, a to nielen v rozsahu danom obsahom týchto procesných uznesení.) Ako už však bolo vyššie uvedené, súd z hľadiska následného rozhodovania vo veci samej prihliadal aj na vyjadrenia vo veci samej, ktoré v týchto podaniach nemali byť stranami vôbec uvádzané.

20. Po právoplatnom zrušení uznesenia o zastavení konania z 20. 7. 2018 a vrátení veci na ďalšie konanie, tunajší súd v snahe predísť akýmkoľvek pochybnostiam o zásahu do práv strán, vzhľadom na osobitné okolnosti tohto konania (vrátane toho, že až v danom čase bolo podľa § 167 ods. 1 CSP na mieste doručovať žalobu na vyjadrenie žalovanému), uznesením podľa § 167 ods. 2 CSP (znovu) vyzval žalovaného, aby sa v určenej lehote (komplexne) vyjadril k žalobe ako aj ku všetkým ostatným písomným podaniam žalobcu obsahujúcim vyjadrenia vo veci samej. Súd pritom žalovanému oznámil, že bude prihliadať aj na všetky jeho dovtedajšie písomné vyjadrenia vo veci samej.

21. V podaní doručenom na tunajší súd 22. 7. 2019 v listinnej podobe a súčasne v elektronickej podobe s autorizáciou podľa osobitného predpisu žalovaný vzniesol námietku premlčania s poukazom na § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s § 100 Občianskeho zákonníka. Žalobca bol oslobodený spod obžaloby rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 31. 10. 2013, sp.zn.: 3To 110/2013, právoplatným 31. 10. 2013, preto premlčacia doba začala plynúť od tohto dňa ako dňa, kedy sa dozvedel o škode. Keďže žalobný návrh bol podľa prezenčnej pečiatky tunajšiemu súdu doručený 2. 11. 2016, stalo sa tak po márnom uplynutí trojročnej premlčacej doby. Žaloba bola podaná bez splnenia zákonnej požiadavky vyplývajúcej z § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. K dodatočnému splneniu predmetnej požiadavky došlo až na základe žiadosti doručenej žalovanému 5. 9. 2017, preto ak by aj žalobca preukázal, že sa o oslobodzujúcom rozsudku odvolacieho súdu dozvedel až po dátume jeho právoplatnosti (31. 10. 2013) márne uplynutie trojročnej premlčacej doby na strane žalobcu zostane zachované. Vo zvyšnom rozsahu v tomto podaní žalovaný len opakovane svoje vyššie uvedené vyjadrenia.

22. Následne súd uznesením podľa § 167 ods. 3 CSP (obdobne) vyzval žalobcu, aby sa v určenej lehote (komplexne) vyjadril ku všetkým písomným vyjadreniam žalovaného, ktoré dovtedy doručil na súd a obsahujúcim vyjadrenia vo veci samej. Súd pritom žalobcovi tiež oznámil, že bude prihliadať aj na všetky jeho dovtedajšie písomné vyjadrenia vo veci samej.

23. Vo vyjadrení doručenom na tunajší súd mailom 21. 11. 2019 a následne podľa § 125 ods. 2 CSP v elektronickej podobe autorizovanej podľa osobitného predpisu 2. 12. 2019 žalobca namietol, že sudca, ktorý aktuálne koná vo veci nie je zákonným sudcom, ale zákonnou sudkyňou je JUDr. Ivana Michalíková Stehlíková, ktorej táto vec bola pridelená elektronicou podateľňou Okresného súdu Liptovský Mikuláš 2. 11. 2016 a je stále aktívnou sudkyňou Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Žalobcovi nebolo doručené žiadne rozhodnutie ani oznámenie prečo táto sudkyňa prestala byť zákonným sudcom v tejto veci a vec bola pridelená aktuálne konajúcemu sudcovi. Pre prípad, že došlo k prideleniu veci novému sudcovi na základe zmeny rozvrhu práce tak takýto postup bol v rozpore s princípom náhodného výberu sudcu prostredníctvom technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom

spravodlivosti SR. Žalobca ďalej namietol, že súd nevydal rozsudok pre zmeškanie podľa § 273 CSP, keďže žalovaný sa včas a riadne vo veci nevyjadril (nevyjadril sa k žalobe v súdom určenej lehote 10 dní.) Žalovaný vo vyjadrení k žalobe z 23. 11. 2016 nič konkrétne neuviedol, iba oznámil, že neevviduje predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, že žalobu treba odmietnuť a splnomocňuje na ďalšie konanie Krajskú prokuratúru v Žiline. K vyjadreniu žalovaného k žalobe doručenom na tunajší súd 30. 11. 2016 nebolo pripojené žiadne poverenie, či splnomocnenie žalovaného pre Mgr. Petra Volkovicsa z Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, ktorý toto vyjadrenie vyhotovil. Podľa predchádzajúceho vyjadrenia žalovaného pritom bolo splnomocnenie udelené Krajskej prokuratúre v Žiline a nie Okresnej prokuratúre v Liptovskom Mikuláši. Preto je vyjadrenie Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš podané neoprávnenou osobou a na skutočnosti v ňom uvedené súd nemôže prihliadať. Až 1. 7. 2019, t.j. po lehote určenej vo výzve súdu z 13. 6. 2019 boli súdu doručené dva opatrenia generálneho prokurátora z 1. 4. 2015 a z 24. 10. 2016, avšak ide len o neoverené fotokópie, hoci súdna prax vyžaduje predloženie originálu, resp. overenej fotokópie. Na týchto dvoch povereniach absentuje podpis generálneho prokurátora SR JUDr. Jaroslava Čižnára, pečiatka a sú na nich dopisované dni ich vystavenia. Podpísal ich J. I. L., pričom nie je uvedené z akého dôvodu. Dokonca tam nie je ani jeho vlastnoručný podpis, ale iba faksimilie podpisu J. I. L., vtedajšieho prvého námestníka generálneho prokurátora. Súdna prax neuznáva faksimilie podpisu za platný podpis. Preto tieto poverenia nemožno považovať za platné. Iba JUDr. Jaroslav Čižnár je oprávnený konať za žalovaného v celom rozsahu. Prvý námestník generálneho prokurátora podľa zákona v rokoch 2015 - 2016 zastupoval generálneho prokurátora v rozsahu, ktorý určil generálny prokurátor. V žiadnych doterajších podaniach nie je určené kedy a akým spôsobom generálny prokurátor určil J. I. L. rozsah zastupovania, a či JUDr. René Vanek mohol splnomocniť iné osoby na zastupovanie žalovaného. Prax vyžaduje, aby poverenie bolo písomné a aby bolo prijaté, nepostačuje len opatrenie. Generálne plnomocnenstvo udelené právnickou osobou je absolútne neplatný právny úkon pre rozpor s § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V žiadnom všeobecne záväznom právnom predpise nie je stanovené, že žalovaný môže poveriť inú osobu zastupovať žalovaného v generálnom rozsahu v civilnom konaní. Na žiadne vyjadrenia Mgr. Petra Volkovicsa nemožno prihliadať, keďže ide o vyjadrenia podané neoprávnenou osobou. Mgr. Peter Volkovics nemôže mať generálnu plnú moc na zastupovanie žalovaného, keďže takéto oprávnenie má iba JUDr. Jaroslav Čižnár, generálny prokurátor SR. Na generálnej prokuratúre pracuje viac ako 100 prokurátorov, preto nie je žiadny dôvod, aby žalovaného zastupoval Mgr. Peter Volkovics. Nevydanie rozsudku pre zmeškanie je porušením práva žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie. Vyjadrenie žalovaného k žalobe z 19. 7. 2019 je podaná po súdom určenej lehote, preto na jej obsah takisto nemožno prihliadať. Súd môže prihliadať iba na skutočnosti uvedené vo vyjadrení z 23. 11. 2016. Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 31. 10. 2013, sp.zn.: 3To 110/2013 sa stal právoplatný 31. 10. 2013, pričom žalobca zaslal svoju žalobu na tunajší súd telefaxom o 21.31 hod. dňa 31.10.2016 a následne toho istého dňa o 21.59 hod. zaslal túto žalobu mailom. Skutočnosť, že sa tak stalo po úradných hodinách tunajšieho súdu je irelevantná. To, že pracovníčka podateľne na tieto podania vyznačila prezenčnú pečiatku až 2. 11. 2016 je takisto nepodstatné. Dňa 10. 11. 2016 potom žalobca osobne na podateľni tunajšieho súdu podal žalobu v listinnej podobe, teda včas podľa § 125 ods. 2 CSP. Z uvedených dôvodov nie je žalobou uplatnený nárok premlčaný. Ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa § 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby, a to bez zreteľa na to, či mu bol obhajca ustanovený alebo si ho zvolil sám. Pre účely náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. treba za účelne vynaložené náklady považovať náklady na zaplatenie odmeny advokátovi v rozsahu tarifnej odmeny. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj predtým účinného zákona č. 58/1969 Zb. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu voči občanovi bola odčinená. Ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby, treba vychádzať z toho, že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné. Ak má byť štát považovaný za právny, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré zasiahli do základných práv jednotlivca. Neposudzuje sa správnosť rozhodnutia orgánu činného v

trestnom konaní z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniel. Rozhodujúcim je výsledok konania. Pokiaľ ide o absenciu predbežného prerokovania nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne, ide o odstrániteľný nedostatok podmienky konania, ktorý má súd riešiť postupom podľa § 104 ods. 2 OSP a nemôže žalobcov nárok ako predčasný zamietnuť. Takisto ak žalobca v žalobe napriek výzve súdu neoznačí orgán, ktorý ma za štát konať alebo nesprávne označí orgán, ktorý ma za štát konať, nejde o vadu žaloby, pre ktorú by malo byť konanie zastavené. Súd je povinný zabezpečiť, aby za štát, ktorý je stranou sporu konal štátny orgán, resp. iný subjekt v rozsahu svojej pôsobnosti vyplývajúcej z právnych predpisov. Ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta o vznesení obvinenia a podal obžalobu na súd, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. je (od 1. 1. 2013) Generálna prokuratúra SR. Zvolenie obhajcu JUDr. Jána Vajdu v trestnom konaní bolo právom žalobcu. Táto skutočnosť je zrejmá z trestného spisu a z tohto spisu sú aj zrejmé úkony právnej pomoci, ktoré tento advokát pre žalobcu vykonal ako aj, že zodpovedajú sume 2.141,48 eur, ktorá suma predstavuje skutočnú škodu na strane žalobcu a je špecifikovaná na osobitnej listine. Nedostatok predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, žalobca preukázateľne odstránil v priebehu konania žiadosťou z 30. 8. 2017, na ktorú žalovaný písomne reagoval listom z 18. 12. 2017. Uznesenie vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia žalobcovi z 4. 4. 2011, ČVS: ORP-100/OVK-LM-2011 malo iba 1 stranu, bolo nepreskúmateľné, pretože bolo nedostatočne skutkovo a právne odôvodnené, čo bolo v rozpore s § 176 ods. 2 Trestného poriadku. Z takého odôvodnenia je zrejmé, že vyšetrovateľ nemohol mať dostatočne odôvodnený záver, že žalobca spáchal uvedený prečin. Preto ho mala Okresná prokuratúra Liptovský Mikuláš zrušiť v rámci vlastnej prieskumnej činnosti ihneď potom ako jej bolo toto uznesenie doručené podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. V tejto trestnej veci však prokuratúra podľa žalobcu takto nepostupovala, pretože poškodení boli v blízkom príbuzenskom vzťahu s vtedajším náčelníkom Mestskej polície v Liptovskom Mikuláši L. P. Orgány verejnej moci nemôžu prijímať také rozhodnutia, ktoré nie sú odôvodnené, sú svojvoľné, arbitrárne a nedávajú odpoveď na podstatu veci. Obžaloba prokurátora neobsahovala odôvodnenie podľa § 235 písm. d) Trestného poriadku, pretože vo veci sa vykonávalo skrátene vyšetrowanie podľa § 202 Trestného poriadku. Skrátene vyšetrowanie trvalo od 4. 4. 2011 do 27. 12. 2011 hoci podľa § 203 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa malo skončiť do dvoch mesiacov od vznesenia obvinenia, pričom zo spisu nie je možné zistiť prečo sa tak stalo. S bezdôvodným prekročením lehôt v Trestnom poriadku Trestný poriadok nespája žiadne následky, ale spája ich zákona č. 514/2003 Z.z., pretože ide o tzv. nesprávny úradný postup. V dôsledku dlhotrvajúceho neodôvodneného trestného stíhania žalobca utrpel psychickú ujmu, avšak v tomto konaní sa žalobca nedomáha náhrady psychickej ujmy, ale len trov trestného konania. Vyšetrovateľ pritom vykonával dôkazy iba v neprospech žalobcu. Vo veci sa v skutočnosti vykonávalo vyšetrowanie a preto mala byť podaná obžaloba s odôvodnením, čo bolo v neprospech žalobcu. Okresná prokuratúra Liptovský Mikuláš sa tiež nikdy nevysporiadala so žalobcovým návrhom na zastavenie trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ktorý predniesol pri záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu 27. 12. 2011. Od začiatku trestného stíhania bolo zrejmé, že je nedôvodné. Napriek tomu bol vyšetrovateľom obvinený, obžalovaný prok Okresnou prokuratúrou Liptovský Mikuláš a neprávoplatne odsúdený prvostupňovým rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn.: 2T/6/2012 z 24. 6. 2013. Neprávoplatné odsúdenie nemá žiadne právne účinky. Z oslobodzujúceho rozsudku odvolacieho súdu z 31. 10. 2013, sp.zn.: 3To 110/2013 vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní a prvostupňový súd si neuvedomili ústavnoprávnu ochranu vlastníckeho práva a nedotknuteľnosti obydliia. Žalobca nikdy neporušil spoluvlastnícke právo poškodených spoluvlastníkov. V spornom období užíval rodinný dom iba žalobca a ostatní spoluvlastníci ho neužívali, preto nemohol naplniť znaky trestného činu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Tento oslobodzujúci rozsudok odvolacieho súdu je právoplatný a nebol napadnutý mimoriadnym opravným prostriedkom. Žalobca tiež poukázal na zásadu subsidiarity trestnej represie, kedy mali mať prednosť prostriedky ochrany poskytované v občianskom súdnom konaní. Trestné právo je možné použiť len v prípadoch, ktoré je možné označiť ako závažné excesy zo súkromnoprávných vzťahov. Vo zvyšnom rozsahu v tomto podaní žalobca len opakovane svoje vyššie uvedené vyjadrenia.

24. V duplike doručenej na tunajší súd 23. 12. 2019 žalovaný uviedol, že na základe obsahu Dodatku č. 21 k rozvrhu práce Okresného súdu Liptovský Mikuláš na rok 2016 v spojení s potvrdením generovaným počítačovým systémom Okresného súdu Liptovský Mikuláš o pridelení vecí náhodným výberom považuje za zákonného sudcu aktuálne vo veci konajúceho sudcu, ku ktorej došlo v súvislosti s ujatím sa funkcie tohto sudcu na Okresnom súde Liptovský Mikuláš a tento postup je v súlade s obvyklou

praxou na súdoch SR. Vo veci nie je možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, pretože tomu bráni preukázané konanie žalovaného v zmysle CSP ako aj vznesená námietka premlčania v podaní z 19. 7. 2019. Žalovanému nie je známe ustanovenie, ktoré by súdu ukladalo povinnosť zasielať protistrane v súdnom spore splnomocnenie oprávňujúce zástupcu konať v mene protistrany - štátneho orgánu, osobitne ak ňou je prokuratúra SR. Zástupcovi žalobcu ako osobe znalej práva musí byť známe, že rezort prokuratúry je vybudovaný na monokratickom princípe riadenia a že právnu subjektivitu má v jeho rámci výlučne Generálna prokuratúra SR. Preto je nemožné, aby generálny prokurátor SR osobne zastupoval Generálnu prokuratúru SR v každej jednotlivéj veci náhrady škody, ale že v rámci hierarchického usporiadania prokuratúry slovenskej republiky ním poverí niektorého zo svojich podriadených. Postup v tomto smere je pritom upravený vnútrorezortnými predpismi, pričom nie je dôvod, aby s ich obsahom bola oboznamovaná protistrana sporu. Všetky vnútrorezortné predpisy sú však dostupné na adrese webového sídla Generálnej prokuratúry SR a zástupcovi žalobcu nič nebránilo sa s ním oboznámiť. Mgr. Peter Volkovics je ako prokurátor zaradený na plnenie služobných povinností na Okresnej prokuratúre Liptovský Mikuláš, ktorá rovnako ako Krajská prokuratúra v Žiline je fakticky detašovaným pracoviskom Generálnej prokuratúry SR, nakoľko nedisponuje právnu subjektivitou. Z logiky veci a v rámci šetrenia rozpočtových prostriedkov zastupuje žalovaného splnomocnený prokurátor činný na prokuratúre pôsobiacej v územnom obvode Okresného súdu Liptovský Mikuláš, ktorý je príslušný na prejednanie danej veci. Generálna prokuratúra SR delegovala v roku 2016 právnu vec žalobcu na Krajskú prokuratúru v Žiline a jej prostredníctvom potom na Okresnú prokuratúru Liptovský Mikuláš. Zástupca žalobcu ako osoba znalá práva mal vedieť, že predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je podmienkou podania žaloby a že tým riskuje odmietnutie žaloby alebo vznesenie námietky premlčania. Absencia predbežného prejednania nároku na náhradu škody bola tiež prekážkou vydania rozsudku pre zmeškanie. Absencia predbežného prejednania nároku je dôvodom na odmietnutie, resp. zamietnutie žaloby, preto žalovaný okrem tohto už viac ani nemusel uvádzať. Predbežné prejednanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne je podľa § 15 ods. 1 v spojení s § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. zákonnou požiadavkou a podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody cestou súdu, pričom sa súčasne vyžaduje zhoda titulu a rozsahu predbežne prerokovaného nároku s nárokom uplatneným na súde. Z dôvodu absencie predbežného prejednania nároku pred podaním žaloby došlo k jeho premlčaniu a to, že sa tak stalo neskôr je irelevantné.

25. Na pojednávaní konanom na tunajšom súde 3. 3. 2020 žalobca v rámci úvodného ústneho prednesu odkázal na svoje dovtedajšie písomné vyjadrenia a doplnil, že nárok na úroky z omeškania si uplatňuje od 1. 1. 2014 preto, že niekedy koncom decembra 2013 mu bol doručený oslobodzujúci rozsudok Krajského súdu v Žiline v predmetnej trestnej veci. Tiež dodal, že proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažnosť. V rámci záverečnej reči žalobca zopakoval niektoré svoje predchádzajúce vyjadrenia a zobral žalobu späť v časti 8,5% úroku z omeškania zo sumy 2.141,48 eur od 1. 1. 2014 do 22. 11. 2016 a tiež čiastočne zobral žalobu späť ohľadom úrokov z omeškania za obdobie od 23. 11. 2016 do dňa zaplataenia ohľadom 0,5% ročného úroku z omeškania. Žalovaný na tomto pojednávaní v rámci úvodného ústneho prednesu takisto odkázal na svoje dovtedajšie písomné vyjadrenia, pričom akcentoval vznesenú námietku premlčania. V záverečnej reči poukázal na to, že uplatnený nárok nebol v rozpore so zákonom predbežne prerokovaný a žalovaný nemal vedomosť o rozsahu a titulu uplatneného nároku. Uznesenie o vznesení obvinenia nebolo rozhodnutím prokurátora a obžaloba nie je rozhodnutím, je len návrhom, o ktorom koná súd. Ak konal nezákonne prokurátor mal potom zastaviť trestné stíhanie súd. Súd však neprávoplatným meritórnym rozhodnutím potvrdil zákonnosť prípravného konania. Judikatúra uvedená v predbežnom právom posúdení sa týka iného (predchádzajúceho) hmotnoprávneho predpisu. Pre prípad vyhovenia žalobe požiadal žalovaný z technicko-organizačných dôvodov týkajúcich sa prokuratúry SR o lehotu na plnenie 30 dní od právoplatnosti.

26. Až po tomto stručnom zhrnutí písomných a ústnych vyjadrení strán sporu vo veci samej, ktorých rekapituláciu v písomnom vyhotovení odôvodnenia rozsudku vyžaduje zákonodarca v ustanovení § 220 ods. 2 CSP (a podstatného procesného postupu súdu v tejto veci), mohol tunajší súd pristúpiť k prezentácii podstatnej časti odôvodnenia vyhláseného rozsudku.

27. Za nesporné (pre účinné nepopretie žalovaným podľa § 151 CSP) možno mať skutkové tvrdenia žalobcu, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Liptovský Mikuláš zo 4. 4. 2011, ČVS: ORP-100/OVK-LM-2011 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal opustiť na skutkovom základe, že od presne nezisteného dňa v roku 2005 do 18.

4. 2011 aj napriek opakovaným ústnym a písomným žiadostiam odmietal svojej sestre Q. T. a jej deťom T. T. a S.. I. P., Y.. odovzdať kľúč od vstupných dverí do rodinného domu č. XX v obci Y., zapísaného na liste vlastníctva č. XXX, k.ú. Y., ktorého boli menovaní podielovými spoluvlastníkmi a taktiež im odmietal vydať kľúč od ďalšej vstupnej bráničky, ktorú vystaval v presne nezistenú dobu v roku 2005 za pôvodnou vstupnou bránou vedúcou na pozemky prináležiace k tomuto domu a týmto podielovým spoluvlastníkom bránil v užívaní tohto rodinného domu, pričom toto uznesenie o vznesení obvinenia nebolo prokurátorom Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš v rámci jeho prieskumnej činnosti (potom ako mu bolo doručené a ako bola voči nemu žalobcom podaná sťažnosť) zrušené, ale sťažnosť voči nemu bola prokurátorom zamietnutá, čím toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Následne prokurátor podal na žalobcu obžalobu a Okresný súd Liptovský Mikuláš (po prejednaní veci) 24. 6. 2013 vyhlásil voči žalobcovi odsudzujúci rozsudok č.k.: 2T/6/2012 - 329, ktorý bol neskôr (na základe odvolania žalobcu) zrušený oslobodzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k.: 3To/110/2013 - 347 z 31. 10. 2013, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť 31. 10. 2013. V príčinnej súvislosti s týmto trestným stíhaním vznikli žalobcovi účelné trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia zvoleným obhajcom (advokátom JUDr. Jánom Vajdom) v zmysle § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. v celkovej výške 2.141,48 eur za konkrétne úkony právnej pomoci poskytované advokátom v období od prevzatia obhajoby (15. 9. 2011) do právoplatného skončenia trestného stíhania (31. 10. 2013), ktoré boli vyúčtované podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. v priloženom vyúčtovaní úkonov žalobcu nachádzajúcom sa na č.l. 25 spisu, ktoré tvorí prílohu žaloby, ako aj na č.l. 265 spisu.

28. Keďže všetky tieto (relevantné) skutkové tvrdenia žalobcu boli nesporné, súd vzhľadom na zásadu hospodárnosti konania vyžadovanú v čl. 17 Základných princípov CSP vo vzťahu k nim nevykonával dokazovanie, zamietol všetky návrhy na vykonanie dokazovania a osvojil si tieto skutkové tvrdenia ako zistený skutkový stav.

29. Zistený skutkový stav súd podrobil svojmu právnemu posúdeniu, pričom aplikoval nasledovné hmotnoprávne ustanovenia.

30. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinného od 1. 1. 2013, ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

31. Podľa § 3 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

32. Podľa § 2 zákona o zodpovednosti za škodu na účely tohto zákona

a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,

b) orgán verejnej moci je

- 1. štátny orgán,
- 2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

33. Podľa § 4 ods. 1 zákona o zodpovednosti štátu za škodu vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,

b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

c) Ministerstvo financií Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní spôsobil škodu vyšetrovateľ finančnej správy alebo poverený pracovník finančnej správy, a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
2. vyšetrovateľ finančnej správy alebo poverený pracovník finančnej správy nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

d) ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu,

e) ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak v dôsledku nesprávneho prebratia smernice Európskej únie alebo ak v dôsledku nedodržania lehoty určenej na jej prebratie vznikla škoda pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy,

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu4) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>> v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

g) Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ním vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jeho nesprávnym úradným postupom,

h) V. P. T., ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom,

i) verejnoprávna inštitúcia, záujmová samospráva alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom,

j) Národná rada Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom,

k) Súdna rada Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom,

l) Úrad pre reguláciu sieťových odvetví, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ním vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jeho nesprávnym úradným postupom,

m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

34. Podľa § 5 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

35. Podľa § 6 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

36. Podľa § 6 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

37. Podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>> a 11 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>.

38. Podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

39. Podľa § 18 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

40. Podľa § 18 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

41. Podľa § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

42. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len „OZ“) právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20191201>>). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

43. Pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu sa súd riadil nasledovnými právnymi úvahami.

44. Žalobca sa domáhal náhrady škody spôsobenej mu nezákonným začatím a vedením trestného stíhania, ktorá spočívala v účelne vynaložených trovách konania - trovách právneho zastúpenia (advokátom ako zvoleným obhajcom) v období od prevzatia zastúpenia týmto obhajcom do právoplatného skončenia trestného stíhania rozsudkom odvolacieho súdu, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že stíhaný skutok nie je trestným činom. Žalobca pri uplatnení

tohto nároku poukázal na to, že uznesením vyšetrovateľa zo 4. 4. 2011 mu bolo vznesené obvinenie, prokurátor toto nezákonné uznesenie (napriek jeho sťažnosti) nezrušil, ale podal na neho obžalobu a následne bol súdom prvého stupňa voči nemu vydaný odsudzujúci rozsudok. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa skončilo oslobodením obžalovaného spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom je pritom špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinného od 1. júla 2004) a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (účinného do 30. júna 2004.) Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu totiž zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Pretože zákon tento nárok výslovne neupravuje, vychádza sa z analogického výkladu najbližšej právnej úpravy, a to úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Neposudzuje sa správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní (súdu prvej inštancie) pri začatí a vedení trestného stíhania (nejde tu o nesprávny úradný postup.) Rozhodujúcim ukazovateľom opodstatnenosti (zákonosti) začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Ak totiž došlo k oslobodeniu spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, treba vychádzať z toho, že trestné stíhanie nemalo byť začaté a vedené (viď aj obdobné závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR zo 7. 7. 2016, sp.zn.: I. ÚS 320/2016 alebo rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky z 28. 1. 2010, sp.zn.: 25 Cdo 4705/2007.)

45. Ten, kto bol oslobodený spod obžaloby (z dôvodu, že skutok nie je trestným činom) má (pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z.z.) právo na náhradu škody spôsobenej mu uznesením o vznesení obvinenia. V prípade takéhoto výsledku trestného konania totiž treba vychádzať z toho, že obvinená osoba trestný čin nespáchala, a že teda nemalo byť proti nej vznesené obvinenie. Zákon č. 514/2003 Z.z. (v ust. § 3 ods. 2) zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa štát nemôže zbaviť. Neposudzuje sa správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim je výsledok tohto trestného konania (oslobodenie spod obžaloby.) Náhrada škody podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania (vrátane trov právneho zastúpenia), ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1, vety prvej zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má preto tiež oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa tu totiž neviaže na správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. 3. 2011, sp.zn.: 3Cdo 194/2010.)

46. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že rozhodnutia vydávané v trestnom konaní v intenciiach § 199, § 206 a § 234 Trestného poriadku majú výlučne procesný charakter a prvým meritórnym rozhodnutím vo veci je až (neprávoplatný) rozsudok tunajšieho súdu spojený s poukazom na to, že posúdenie, či prípravné konanie bolo realizované v súlade so zákonom, resp. či podaná obžaloba je dôvodná prislúcha po podaní obžaloby súdu, pričom prvostupňový súd nevzhliadol v prípravnom konaní ako celku porušenie zákona, čo má podľa žalovaného vylučovať pasívnu vecnú legitímáciu Slovenskej republiky v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., tak k tejto námietke súd uvádza, že pasívna vecná legitímácia sa týka výlučne žalovaného, nie orgánu, ktorý je ako zástupca zo zákona oprávnený v mene žalovaného konať. Pasívne vecne legitimovaným v tomto konaní je podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nepochybne štát - Slovenská republika, pretože škoda bola spôsobená jeho orgánmi verejnej moci. Pokiaľ však ide o otázku, ktorý orgán je v tomto konaní oprávnený konať v mene (pasívne vecne legitimovaného) štátu, tak je potrebné vychádzať z (vyššie uvedeného) záveru, že ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má právo na náhradu škody spôsobenej mu uznesením o vznesení obvinenia. Teda uznesenie o vznesení obvinenia je tým úkonom, ktorý je potrebné považovať za rozhodujúci (aj) z hľadiska ustálenia, ktorý orgán verejnej moci spôsobil škodu (obžalovanému, ktorý bol spod obžaloby oslobodený.) Na úseku trestného konania, ktoré sa začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby (v rámci ktorého

je aj vydávané uznesenie o vznesení obvinenia), pritom vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ (policajt), ako aj prokurátor. Obidvaja majú v súvislosti s vydaním uznesenia o vznesení obvinenia svoje právomoci. Trestné stíhanie sa totiž začne vydaním uznesenia, ktoré policajt (vyšetrovateľ) doručí prokurátorovi najneskôr do 48 hodín (§ 199 ods. 1 veta druhá a šiesta Trestného poriadku.) Ak je po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt (vyšetrovateľ) bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi (viď § 206 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku.) Po skončení vyšetrovania policajt predloží spis prokurátorovi s návrhom na podanie obžaloby alebo na iné rozhodnutie (viď § 209 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku.) Prokurátor alebo policajt postúpi vec inému orgánu, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin (viď § 214 ods. 1 Trestného poriadku.) Dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor (§ 230 ods. 1 Trestného poriadku.) Pri výkone tohto dozoru je prokurátor oprávnený a) dávať záväzné pokyny na vyšetrovanie a určovať lehoty na ich vybavenie, b) vyžadovať od policajta spisy, dokumenty, materiály a správy o stave konania vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie, na zistenie, či policajt včas začal trestné stíhanie a riadne v ňom postupuje, c) zúčastniť sa na vykonávaní úkonov policajta, osobne vykonať jednotlivý úkon alebo aj celé vyšetrovanie a vydať rozhodnutie v ktorejkoľvek veci, d) vrátiť vec policajtovi na doplnenie vyšetrovania s pokynmi, e) zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami, f) odňať vec policajtovi (viď § 230 ods. 2 Trestného poriadku.) Iba prokurátor je oprávnený v prípravnom konaní podať obžalobu (§ 231 písm. a) Trestného poriadku.) Vo veci náhrady škody spôsobenej v časti trestného konania od začatia trestného stíhania do podania obžaloby tu však (vzhľadom na § 4 ods. 1 písm. b) a písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z.) prichádzala do úvahy ako orgán konajúci v mene štátu iba Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, keďže prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a keďže prokurátor v tomto prípade podal obžalobu na súd, čím neboli naplnené podmienky ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) tohto zákona, ktoré zakladá oprávnenie konať v mene štátu Ministerstvu vnútra SR. Zo záveru, že ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má právo na náhradu škody spôsobenej mu uznesením o vznesení obvinenia, z ktorého súd vyvodil, že uznesenie o vznesení obvinenia je tým úkonom, ktorý je potrebné považovať za rozhodujúci (aj) z hľadiska ustálenia, ktorý orgán verejnej moci spôsobil škodu (obžalovanému, ktorý bol spod obžaloby oslobodený), tiež vyplýva, že námietka žalovaného podľa ktorej mal súd konať ako s orgánom konajúcim v mene štátu s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky takisto neobstojí. Ak by však aj bol tento názor súdu nesprávny, a vzhľadom na to, že v časti trestného konania po podaní obžaloby vykonávali pôsobnosť (okrem prokurátora, ktorý aj po podaní obžaloby môže podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku zobrať obžalobu späť alebo podľa § 239 ods. 2 Trestného poriadku od obžaloby ustúpiť) aj súd prvého stupňa, na základe čoho by sa ponúkalo, že pre túto časť úseku trestného konania by prichádzal do úvahy ako orgán konajúci v mene štátu okrem Generálnej prokuratúry SR (podľa § 4 ods. 1 písm. f)) aj Ministerstvo spravodlivosti SR (podľa § 4 ods. 1 písm. a)), tak vzhľadom na ust. § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z.z. by bolo rozhodujúce, na ktorý z týchto dvoch do úvahy pripadajúcich orgánov konajúcich v mene štátu žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie. Keďže však žiadosť o predbežné prerokovanie nároku žalobca podal na Generálnej prokuratúre SR, stala by sa (aj tak) Generálna prokuratúra SR jediným orgánom oprávneným konať v mene štátu, a to aj pre uplatnenú náhradu škody vzniknutú v súvislosti s úkonmi právnej pomoci vykonávanými obhajcom žalobcu časti trestného konania, kde by (okrem prokurátora) vykonával pôsobnosť aj súd (viď aj obdobný právny záver vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 30. 3. 2011, sp.zn.: 3Cdo 194/2010.)

47. Pokiaľ ide o námietku premlčania žalovaného, tak najprv treba vo všeobecnosti povedať, že vzhľadom na záver, že ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má právo na náhradu škody spôsobenej mu uznesením o vznesení obvinenia, resp. vzhľadom na záver, že na nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa skončilo oslobodením obžalovaného spod obžaloby treba na základe analógie uplatniť právnu úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím, je potrebné aj na premlčanie takéhoto nároku na náhradu škody aplikovať ustanovenia o premlčaní nárokov zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Keďže obdobné účinky ako zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia má rozhodnutie, ktorým bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený, tak subjektívna 3 ročná premlčacia doba podľa § 19 ods. 1, prvej vety zákona č. 514/2003 Z.z. pri nároku na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby (ako v prípade kedy je podľa § 19 ods. 1, druhej vety tohto zákona podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia) začína plynúť od okamihu, kedy bolo obžalovanému oznámené rozhodnutie, ktorým bol

oslobodený spod obžaloby (v danom prípade, k tomu došlo 31. 10. 2013, nakoľko žalobca bol prítomný pri vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku, inak by ani nenadobudlo právoplatnosť 31. 10. 2013.) Keďže v danom prípade bola žaloba podaná na tunajší súd elektronickými prostriedkami bez autorizácie podľa osobitného predpisu (obyčajným mailom) 31. 10. 2016, po úradných hodinách (č.l. 5), pričom bola v zákonnej desať dňovej lehote podľa § 125 ods. 2 CSP dodatočne doručená 10. 11. 2016 v listinnej podobe, prihliada sa toto neautorizované elektronické podanie (žaloba teda bola podaná 31. 10. 2016.) Skutočnosť, že na tomto neautorizovanom elektronickom podaní doručenom 31. 10. 2016 bol podateľňou súdu vyznačený ako dátum prijatia 2. 11. 2016 (najbližší pracovný deň vzhľadom na štátny sviatok) na tom vôbec nič nemení. Rovnako je podľa § 121 ods. 5 CSP irelevantné, že toto elektronické podanie bolo doručené na súd 31. 10. 2016 mimo pracovného času, až o 22.00 hod. Žalovanému bola pritom 18. 7. 2019 doručená žaloba (na vyjadrenie) ako vo faxovej podobe, tak aj v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu a listinnej podobe (viď č.l. 196.) V súvislosti so vznesenou námietkou premičania súd tiež uvádza, že to, či bol nárok predbežne prejednaný u iného orgánu alebo nie, a kedy sa tak stalo, nie je pre zákonom uvedené „vykonanie práva“ významné, pretože u tohto iného orgánu sa na rozdiel od súdu právo v zmysle ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka nevykonáva (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. 9. 2003, sp.zn.: 25 Cdo 292/2003.)

48. Pokiaľ ide o využitie riadneho opravného prostriedku (sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia) ako podmienky vyplývajúcej z § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., tak táto bola obvineným (žalobcom) podaná, avšak prokurátor ju zamietol. Avšak, ak by aj obvinený nepodal takúto sťažnosť, tak v tomto prípade, kedy bol obvinený oslobodený spod obžaloby (a za situácie, že nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa), by ani nebolo potrebné, aby žalobca podal takúto sťažnosť, pretože pravidlo vyčerpania opravných prostriedkov vyžaduje, aby sťažovateľ riadne využil tie prostriedky nápravy, ktoré sú dostupné a dostatočné na dosiahnutie nápravy tvrdených porušení. Sťažovateľ však nie je povinný využiť opravné prostriedky, ktoré sú nedostatočné a neefektívne. Za situácie, kedy prokurátorom, ktorý má povinnosť dohliadať na zákonnosť prípravného konania z úradnej povinnosti bola podaná obžaloba, čím dal prokurátor najavo svoje presvedčenie o dôvodnosti a zákonnosti začatého trestného stíhania, možno vychádzať z predpokladu, že obvineného sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia by nebola úspešná. V takejto situácii sa preto javí striktná požiadavka na vyčerpanie tohto opravného prostriedku ako prepiaty formalizmus, zakladajúci porušenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci v zmysle článku 36 ods. 3 Listiny (viď aj I. ÚS 1066/11, R 140/2011 - Ústavný súd Českej republiky.)

49. Žalovaný tiež namietal, že nárok, ktorý bol predbežne prerokovaný nie je totožný s nárokom, ktorý bol v konečnom dôsledku uplatnený v tomto konaní. S týmto názorom sa však vôbec nemožno stotožniť. Hoci žalobu a následné písomné vyjadrenia žalobcu nie sú vždy práve najzrozumiteľnejšie formulované, súd nie je viazaný formuláciou, ale obsahom, pričom s prihliadnutím na obsah žalobcových vyjadrení v úhrne možno dospieť k záveru, že ako predmetom predbežného prerokovania, tak aj predmetom tohto konania bol nárok na náhradu škody spôsobenej mu nezákonným začatím a vedením trestného stíhania, ktorá škoda spočívala v účelne vynaložených trovách konania tvorených výlučne trovami právneho zastúpenia (zvoleného obhajcu - advokáta) v období od prevzatia právneho zastúpenia (po vznesení obvinenia) do právoplatného skončenia trestného stíhania rozsudkom odvolacieho súdu, ktorým bol oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Ako v rámci žiadosti o predbežné prerokovanie tak aj v rámci tohto konania pritom žalobca poukázal na to, že uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vydané, resp. malo byť prokurátorom zrušené, že obžaloba nemala byť podaná a prvostupňový odsudzujúci rozsudok nemal byť vyhlásený. Z uvedeného tak vyplýva, že vo svojej relevantnej podstate (z hľadiska základu, titulu) bol predbežne prerokovaný nárok zhodný s nárokom uplatneným žalobcom v tomto konaní. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku na náhradu škody tam je zhoda úplná a nepochybná, žalobca si uplatnil a predbežne prerokoval nárok na náhradu uvedenej škody v sume 2.141,48 eur. V tejto súvislosti tiež treba povedať, že v zmysle judikatúry zmyslom predbežného prerokovania nárokov je snaha o rýchle a mimosúdne usporiadanie vzťahov. Nie je teda zmyslom vytvorenie nejakých procesných prekážok pre usporiadanie vzťahov a už vôbec nie snaha procesnými prostriedkami zabrániť uspokojeniu takýchto nárokov. Konanie o predbežnom prerokovaní nároku má charakter akého si mimosporového zmierovacieho konania a v tomto kontexte treba vykladať aj ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. V niektorých rozhodnutiach dokonca zaznieva myšlienka, že treba považovať

za prekonanú judikatúru, ktorá predbežné prerokovanie považuje za procesnú podmienku, ktorá by zakladala delenú právomoc, nakoľko táto by prichádzala do úvahy len vtedy, ak by orgán, ktorý vo veci pôvodne konal bol oprávnený vydať autoritatívne rozhodnutie, z čoho vyvodzujú záver, že podmienka podania žiadosti je splnená aj vtedy ak poškodený podá neúplnú žiadosť na predbežné prerokovanie a v tejto uvedie skutkovo dôvod podania žiadosti, s odkazom na nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup príslušného orgánu, a to, že mu z tohto dôvodu vznikla škoda, ktorej náhrady sa domáha, a to aj vtedy ak poškodený výslovne nešpecifikuje presnú výšku škody, ktorej sa domáha (viď aj komentár k Občianskemu zákonníku pre prax, II. diel, JUDr. Jaroslav Krajčo, vydavateľstvo EUROUNION, 2015, str. 1818.)

50. Prvý predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (existencia právoplatného nezákonného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené pre túto nezákonnosť - uznesenia o vznesení obvinenia) tu teda bol naplnený. Rovnako bola splnená podmienka využitia riadneho opravného prostriedku - sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia (hoci to ani nebolo v tomto prípade vlastne potrebné.)

51. Pokiaľ ide o druhý predpoklad vzniku tejto zodpovednosti (existencia škody), tak ten bol takisto naplnený. Žalovaný účinne nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že mu v priebehu trestného konania (od prevzatí obhajoby po vznesení obvinenia do právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku odvolacieho súdu) vznikli účelné trovy právneho zastúpenia zvoleným obhajcom (advokátom) v súvislosti so žalobcom špecifikovanými úkonmi (uvedenými vo vyčíslení žalobcu na č.l. 25), ktorých úhrnná výška predstavuje sumu 2.141,48 eur, a preto sa toto skutkové tvrdenie žalobcu podľa § 151 CSP považuje za nesporné. Vo vzťahu k nesporným skutkovým tvrdeniam sa dokazovanie nevykonáva, išlo by o porušenie zásady hospodárnosti konania zakotvanej v čl. 17 Základných princípov CSP.

52. Rovnako bol naplnený aj tretí predpoklad vzniku tejto zodpovednosti (príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou.) Žalovaný účinne nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že tieto trovy konania sú v príčinnej súvislosti s uvedeným nezákonným rozhodnutím, a preto sa toto skutkové tvrdenie žalobcu podľa § 151 CSP takisto považuje za nesporné. Vo vzťahu k nesporným skutkovým tvrdeniam sa dokazovanie nevykonáva, išlo by o porušenie zásady hospodárnosti konania zakotvanej v čl. 17 Základných princípov CSP. V danom prípade by však (aj odhliadnuc od tejto nespornosti) bolo zrejmé, že trovy konania žalobcu vznikli v príčinnej súvislosti s nezákonne začatým a vedeným trestným stíhaním, pretože ak by nedošlo k nezákonnému začatiu a vedeniu trestného stíhania tak by asi logicky žiadne trovy právneho zastúpenia žalobcovi v tomto konaní nemohli vzniknúť.

53. Vzhľadom na uvedené súd podľa § 3 ods. 1 a ods. 2 v spojení s § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 a ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu (per analogiam) a v súlade s ustálenou judikatúrou vyhovel žalobe v časti uplatneného nároku na náhradu škody v sume 2.141,48 eur. Súd je podľa článku čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP povinný rešpektovať rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít SR vykladajúce existujúce zákonné ustanovenia.

54. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že nárok na náhradu škody nebol predmetom predbežného prerokovania (pred podaním žaloby), treba povedať, že v prípade, ak žalobca podá na súd žalobu na náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci bez toho, aby sa vyjadril, či predtým podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na orgáne oprávnenom konať v mene štátu, je potrebné podľa § 129 CSP (uznesením) vyzvať žalobcu na doplnenie žaloby o uvedenie tejto rozhodujúcej skutočnosti (v rámci opisu rozhodujúcich skutočností), a pre prípad, ak by žalobca uviedol, že túto žiadosť o predbežné prerokovanie doposiaľ nepodal, musí súd procesným postupom podľa § 129 CSP (uznesením) vyzvať žalobcu aj na odstránenie tohto nedostatku konania so stanovením primeranej lehoty, a iba v prípade, ak by v určenej lehote žalobca tento nedostatok neodstránil, môže súd zastaviť konanie podľa § 161 ods. 3 CSP (viď aj ustálená súdna prax vychádzajúca ešte zo správy o zhodnotení ďalších poznatkov súdov a účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., prejednaná občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu ČSSR z 15. januára 1980, sp.zn.: Cpjf 145/78 R 20/1981, ktorej závery platia dodnes aj vo vzťahu k zákonu č. 514/2003 Z.z.) Keďže žalobca nakoniec, hoci až po uplynutí súdom určenej lehoty, ale ešte pred rozhodnutím prvoinštančného súdu o zastavení konania (ktoré odvolací súd zrušil a ktorého právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí bol tunajší súd viazaný) preukázal, že tento nedostatok odstránil, nemožno túto námietku žalovaného považovať za dôvodnú.

55. Námieta žalovaného, že sa s dôvodmi oslobodzujúceho rozsudku odvolacieho súdu vyhláseného v tejto trestnej veci 31. 10. 2013 nestotožňuje, a že trestné stíhanie bolo dôvodné, je v tomto konaní irelevantná, pretože civilný súd konajúci o nároku na náhradu škody spôsobenú orgánom verejnej moci je podľa § 6 ods. 1, druhej vety zákona o zodpovednosti za škodu vždy viazaný rozhodnutím, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie označené na nezákonné a z tohto dôvodu zrušené, resp. zmenené. Analogicky sa táto viazanosť vzťahuje aj na prípad oslobodenia spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, a preto tieto závery civilný súd nemôže v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. prehodnocovať (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 3. 10. 2011, sp.zn.: 6 Cdo 250/2010.)

56. Vychádzajúc zo záväzného (a tým pre účely tohto konania aj správneho) záveru vyplývajúceho z právoplatného oslobodzujúceho rozsudku odvolacieho súdu z 31. 10. 2013, že stíhaný skutok nie je trestným činom, je treba automaticky považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné, pričom k tomuto (správne) právnemu záveru bolo možné dôjsť už v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia. Preto námieta žalovaného, že uznesenie o vznesení obvinenia len otvára proces dokazovania, a že až v závislosti od výsledkov dokazovania by bolo možné dospieť k záveru, či je trestné stíhanie zákonné, neobstojí. Ide tu výlučne o otázku právnej kvalifikácie skutku, ktorý bolo možné správne právne kvalifikovať už v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia. Dokazovanie sa týka zisťovania skutkových okolností, nemá nič spoločné s právnou kvalifikáciou skutku ako určitého trestného činu. A ak skutok nie je trestným činom, je irelevantné, či skutok žalobca spáchal, pretože ak by ho aj preukázateľne spáchal, nemal byť trestne stíhaný. Len na okraj súd uvádza, že aj vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam musí byť v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia daný dostatočne odôvodnený záver pre jeho vydanie, teda „dokazovanie“ musí v určitej miere prebehnúť aj do vznesenia obvinenia.

57. Pokiaľ ide o žalovaného námieta neurčitosti žaloby, súd uvádza, že žalobu (v spojení s ďalšími doplňujúcim písomnými podaniami žalobcu) nie je možné považovať z hľadiska opisu rozhodujúcich skutočností za neurčitú. Z obsahu písomných podaní žalobcu vyplýva, že predmetom konania je nárok na náhradu škody vo výške 2.141,48 eur spôsobenej žalobcovi nezákonným začatím a vedením trestného stíhania, ktorá škoda spočívala v účelne vynaložených trovách konania tvorených trovami právneho zastúpenia zvoleným obhajcom v období od prevzatia právneho zastúpenia po vznesení obvinenia do právoplatného skončenia trestného stíhania právoplatným rozsudkom odvolacieho súdu z 31. 10. 2013, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Žalobca pritom vo svojich podaniach poukázal na to, že uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vydané, resp. malo byť potom prokurátorom zrušené, že obžaloba nemala byť podaná a prvostupňový odsudzujúci rozsudok nemal byť vyhlásený.

58. Pokiaľ ide o žalobcovu námieta spochybňujúcu zákonnosť aktuálne konajúceho sudcu, treba povedať, že hoci takú povinnosť žiadne zákonné ustanovenie súdu neukladá (rozvrh práce tunajšieho súdu vrátane všetkých jeho dodatkov je verejne prístupný na webovom sídle ministerstva spravodlivosti), súd už spolu s prvým úkonom vo veci (po pridelení veci novému sudcovi), t.j. spolu s uznesením podľa § 129 ods. 1 CSP z 21. 2. 2017 doručil žalobcovi potvrdenie o pridelení veci novému sudcovi. Nakoľko však žalobca ešte aj v podaní z 21. 11. 2019 spochybňoval zákonnosť konajúceho sudcu (s poukazom na to, že mu nebolo nič doručené, či vysvetlené), súd žalobcovi 27. 12. 2019 znova doručil potvrdenie o pridelení veci novému sudcovi (č.l. 43) a pripojil k nemu aj Dodatok č. 21 k rozvrhu práce tunajšieho súdu na rok 2016 (v rozsahu uvedenom na č.l. 41 až 42) spolu s osobitným prípisom, kde sa žalobcovi výslovne uviedlo, že k prideleniu veci novému sudcovi došlo z dôvodu jeho vymenovania do funkcie sudcu na tento súd (čo však vyplýva už aj z obsahu zasielaného dodatku č. 21), čím by bol (ak by sa aj vyžadoval tento podľa názoru konajúceho súdu nadštandardný postup) takýto nedostatok procesnej podmienky dodatočne zhojený. Ide o dlhoročnú obvyklú súdnu prax kedy sa novému sudcovi pridávajú staršie spisy kolegov v záujme vyrovnania záťaž medzi sudcami a odbremenenia ostatných sudcov, ktorú ani v iných veciach (pri takýchto odvolacích dôvodoch) tunajší odvolací súd nespochybnil (viď napr. vec tunajšieho súdu vedená pod sp.zn.: 6C/152/2015.) Navyše z podania žalobcu z 21. 11. 2019, kde tento iba niekoľko mesiacov po zmene priezviska predchádzajúcej zákonnej sudkyne už pohotovo uvádzal jej nové priezvisko sa javí, že žalobca musel mať už vtedy rozvrh práce tunajšieho súdu veľmi dobre naštudovaný, a teda mohol byť oboznámený s dôvodmi pridelenia veci novému sudcovi.

59. Pokiaľ ide o žalobcovu námieta spochybňujúcu oprávnenie prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš Mgr. Petra Volkovicsa zastupovať žalovaného, súd uvádza, že zo (4. 7. 2019 na

tunajší súd doručeného a 1. 11. 2019 súdom doručeného žalobcovi) opatrenia generálneho prokurátora SR JUDr. Jaromíra Čižnára podpísaného v zastúpení JUDr. René Vanekom, prvým námestníkom generálneho prokurátora SR z 1. 4. 2015, VI/1Spr 36/15/1000-1 (č.l. 192 a nasl.) vyplýva, že generálny prokurátor SR podľa § 7 ods. 1, § 16, § 40 ods. 1 a § 41 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. - o prokuratúre v znení neskorších predpisov a § 21 ods. 1 písm. b) a ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. - Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov poveril z obvodu Krajskej prokuratúry Žilina (okrem iných) aj Mgr. Petra Volkovicsa, prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš zastupovaním Generálnej prokuratúry SR v plnom (generálnom) rozsahu v občianskom súdnom konaní pred súdmi SR a zo (4. 7. 2019 na tunajší súd doručeného a 1. 11. 2019 súdom doručeného žalobcovi) opatrenia generálneho prokurátora SR JUDr. Jaromíra Čižnára podpísaného v zastúpení JUDr. René Vanekom, prvým námestníkom generálneho prokurátora SR z 24. 10. 2016, VI/1Spr 40/16/1000-120 (č.l. 194) vyplýva, že generálny prokurátor SR podľa § 7 ods. 1, § 16b, § 40 ods. 1 a § 41 zákona č. 153/2001 Z.z. - o prokuratúre v znení neskorších predpisov v spojení s § 72 a § 73 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilného sporového poriadku a § 20 ods. 1 zákona č. 40/1964 Z.z. - Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov a § 4 ods. 1 písm. f), písm. m) zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov poveril Mgr. Petra Volkovicsa, prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš zastupovaním Generálnej prokuratúry SR v plnom (generálnom) rozsahu v civilnom sporovom konaní pred súdmi SR. Zo stanoviska prvého námestníka generálneho prokurátora JUDr. Reného Vaneka z októbra 2017, č. VI/4Gc 160/17/1000-10 (v inej veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn.: 10C/111/2015 nachádzajúce sa na č.l. 294), ktoré bolo v tejto veci na tunajší súd doručené 7. 1. 2020, vyplýva, že opatrenia generálneho prokurátora SR o poverení prokurátorov zastupovaním Generálnej prokuratúry SR vo veciach náhrady škody v súčasnosti (ako aj predtým) schvaľuje a podpisuje prvý námestník generálneho prokurátora. Koná v zastúpení prokurátora a na základe jeho pokynu a rozhodnutia, pretože uvedená agenda patrí do jeho riadiacej pôsobnosti, pričom pokyn ani rozhodnutie generálneho prokurátora o takomto postupe v tejto konkrétnej agende nevyžaduje písomnú formu. Uvedený postup podľa tohto prípisu vychádza z čl. 3 písm. m), čl. 25 ods. 3 príkazu generálneho prokurátora por. č. 10/2016 (zverejneného na internete), resp. predtým z čl. 3 písm. o), čl. 25 ods. 3 príkazu generálneho prokurátora por. č. 11/2013 (uverejneného na internete), ktorý bol príkazom generálneho prokurátora č. 10/2016 zrušený. Opatrenie generálneho prokurátora o poverení prokurátora zastupovaním Generálnej prokuratúry SR vo veciach náhrady škody, podpísané v zastúpení generálneho prokurátora prvým námestníkom generálneho prokurátora sa považuje za platné a vydané v súlade so zákonom a vnútrorezortnými predpismi, pričom na uvedenom nič nemení skutočnosť, že uvedené oprávnenie nie je expressis verbis uvedené duplicitne aj v čl. 4 príkazu generálneho prokurátora por. č. 10/2016, pretože takýmto postupom by sa dostalo do výlučnej aprobačnej právomoci prvého námestníka. Po dobu jeho neprítomnosti súčasnosti totiž môže generálny prokurátor operatívne poveriť (aj bez písomnej formy) aprobáciou opatrení ktoréhokoľvek svojho námestníka, ako aj pri prípadnom prechode agendy do pôsobnosti iného námestníka (bez potreby novelizácie aprobačných predpisov), pričom rovnaké závery vyplývajú aj zo stanoviska riaditeľa netrestného odboru Generálnej prokuratúry SR z 24. 7. 2019, č. VI/5Gc 61/19/1000-6 nachádzajúceho sa na č.l. 296, ktoré bolo na tunajší súd v tejto veci doručené 7. 1. 2020, a s ktorými závermi sa tunajší súd v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V priebehu konania bol tak nedostatok tejto procesnej podmienky zhojený (viď napríklad Najvyšší súd SR, sp.zn.: 6Sžf 30/2010 alebo Z IV. (Sborník stanovisek, zpráv o rozhodovaní soudu a soudních rozhodnutí NS ČSSR, ČSR a SSR 1970 - 1983, sv. IV., vydal NS ČSSR nákladem SEVT, Praha 1986), s. 179.))

60. Námieta žalobcu, že žalovaný sa nevyjadroval v súdom určenej lehote a že preto bolo na mieste hneď vydať rozsudok pre zmeškanie je takisto nedôvodná, pretože z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný sa vždy vyjadril v súdom určenej lehote a v prípade, ak by sa aj vyjadril o niekoľko dní potom je výlučne v kompetencii súdu, či uplatní alebo neuplatní sudcovskú koncentráciu v takomto prípade, pričom aj z názorov prezentovaných sudcami tunajšieho odvolacieho súdu na celokrajových stretnutiach sudcov vyplýva, že súd prvej inštancie by nemal tak striktno uplatňovať sudcovskú koncentráciu, kedy by v prípade len niekoľkodňového omeškania vyjadriť sa v súdom určenej lehote (obzvlášť, ak dovedy súd nenariadil pojednávanie) neprihliadal na takto oneskorené prostriedky procesnej obrany, resp. útoku, keďže takýto postup by mohol byť vyhodnotený ako formalistický. Nakoniec veď aj v tejto veci odvolací súd zrušil uznesenie tunajšieho súdu o zastavení konania s odôvodnením, že hoci žalobca viac ako 8 krát prekročil súdom určenú lehotu na vykonanie požadovaného úkonu, tým, že výzve vyhovel do vydania o zastavení konania sa malo za to, že tento nedostatok bol zhojený. Preto nebolo na mieste vydanie rozsudku pre zmeškanie. Rozsudok pre zmeškanie však súd nemohol v začiatkoch tohto konania vydať ani preto, že 30. 8. 2017 bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na príslušnom orgáne

a teda až potom došlo definitívne k odstráneniu neúplnosti žaloby. Navyše vydanie rozsudku pre zmeškanie je podľa § 273 CSP možnosť, nie povinnosť, pričom za situácie, ak bol nárok na úroky z omeškania čiastočne nedôvodný (minimálne do čiastočného späťvzatia žaloby na pojednávaní 3. 3. 2020), nemohol takejto žalobe ako celku vyhovieť.

61. Z judikatúry najvyšších súdnych autorít SR vyplýva, že súd pri odôvodňovaní rozsudku nemusí dať odpoveď na každú námietku, či argument prednesený stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú relevanciu z hľadiska rozhodnutia vo veci samej, preto týmto považuje súd prvej inštancie rozsah odôvodnenia vyhláseného rozsudku za vyčerpaný.

62. Vzhľadom na to, že v prípade uvedeného nároku na náhradu škody čas splnenia alebo dohodnutý, ustanovený právnym predpisom ani určený v rozhodnutí bol podľa § 563 OZ žalovaný povinný plniť žalobcovi dlžnú sumu 2.141,48 eur prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Keďže však žalobca nepreukázal, že by žalovaného požiadal o plnenie pred podaním žaloby (žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola podaná až 30. 8. 2017) v zmysle ustálenej judikatúry možno považovať deň (prvého) doručenia žaloby žalovanému (súdom), t.j. dátum 22. 11. 2016 (viď doručenkú nalepenú na zadnej strane č.l. 30) za deň, kedy žalobca požiadal žalovaného o plnenie podľa § 563 OZ. Preto od nasledujúceho dňa súd priznal súd žalobcovi nárok na úroky z omeškania z priznanej sumy 2.141,48 eur. Úroky pritom priznal žalobcovi v úrokovej sadzbe 8 % ročne, pretože táto sadzba je v súlade s § 3 ods. 1 nariadenia o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba F. platná k prvému dňu omeškania (0 % ročne.)

63. Súd vzhľadom na žiadosť žalovaného (prednesenú na pojednávaní) odôvodnenú organizačno-technickými problémami v rámci prokuratúry (ktoré skutkové tvrdenia žalobca na tomto pojednávaní nepoprel, čím sa považujú podľa § 151 Civilného sporového poriadku za nesporné a voči ktorej žiadosti na pojednávaní žalobca nenamietal) určil žalovanému podľa § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku dlhšiu lehotu na plnenie v požadovanom rozsahu 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

64. Vzhľadom na to, že žalobca zoberal na pojednávaní späť žalobu v časti úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 2.141,48 eur od 1. 1. 2014 do 22. 11. 2016 ako aj v časti úrokov z omeškania vo výške 0,5 % ročne zo sumy 2.141,48 od 23. 11. 2016 do zaplatenia, s čím žalovaný na tomto pojednávaní podľa § 146 ods. 1 CSP vyjadril súhlas, súd podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku v tomto rozhodnutí vo veci samej rozhodol o zastavení konania v tejto príslušnej časti.

65. Porovnaním žaloby, v ktorej sa žalobca domáhal sumy 2.141,48 eur s príslušenstvom a súdom priznaného nároku vo výške 2.141,48 eur s príslušenstvom je zrejmé, že plne úspešným v konaní bol žalobca, preto mu súd proti žalovanému podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 262 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súčasne podľa § 262 ods. 2 CSP súd vyslovil, že o konkrétnej výške tohto nároku rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá príslušný súdny úradník.

Poučenie:

V prípade, ak dôjde k doručeniu písomného vyhotovenia tohto rozsudku do 30. 4. 2020, je prípustné proti nemu podať odvolanie do 15. mája 2020, a v prípade, ak dôjde k doručeniu písomného vyhotovenia tohto rozsudku po 30. 4. 2020, je prípustné podať proti nemu odvolanie do 15 dní od doručenia písomného vyhotovenia rozsudku (viď § 2 ods. 1 v spojení s § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. - o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú iné zákony v spojení s § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku.) V oboch prípadoch je však potrebné podať odvolanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, písomne v dvoch vyhotoveniach, pričom rozhodovať o ňom bude Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.